

Μητροπολίτου Νικοπόλεως

† Μ Ε Λ Ε Τ Ι Ο Υ

Η Α Ν Α Σ Τ Α Σ Η

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΑΦΟΠΛΑΚΑΣ

Πρέβεζα 2000

ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΑΝΕ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

1. Τρεῖς γυναῖκες ξεκίνησαν νύχτα. Νά πάνε στόν τάφο τοῦ Χριστοῦ. Νά ἀλείψουν τό σῶμα Του. Μέ ἀρώματα καί μῦρα. Καί, στήν μέση τοῦ δρόμου, τό θυμήθηκαν. Ὅτι ὁ τάφος ἦταν κλεισμένος. Μέ ἓνα λίθο.

Καί διερωτήθηκαν: «Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τόν λίθον ἀπό τῆς θύρας τοῦ μνημείου; ἦν γάρ μέγας σφόδρα» (Μαρκ.16,3). Καί ὄχι μόνο! Εἶχε καί ἐπίσημα σφραγισθῆ. Καί μιᾶ σημαντική ἀστυνομική δύναμη (δέκα-ἕξι ἄνδρες!) εἶχε ταχθῆ νά τόν φρουρεῖ· νύχτα καί ἡμέρα· νά μή πάνε... νά κλέψουν τόν πεθαμένο!...

2. Καί λοιπόν πάνε! Μέ ὁδηγό τί; Τόν νοῦ; Τήν λογική;

Ὅχι! Νοῦς καί λογική τούς ἔλεγαν: Γυρίστε πίσω. Μάταιος ὁ κόπος Σας. Ἄνδρες ρωμαλέοι δύσκολα θά τά κατάφερναν! Ἀδύνατες γυναῖκες σεῖς, τί θά μπορέσετε νά κάμετε;

Ὁ λίθος δέν φεύγει ἀπό τήν θέση του:

- οὔτε μέ τίς καλές τους σκέψεις·
- οὔτε μέ τόν πόθο τους·
- οὔτε μέ τά συναισθήματά τους·
- οὔτε μέ τά δάκρυά τους!
- Ἀποκεκύλισται ὁ λίθος.
- Φρουρά δέν ὑπάρχει!
- Σφραγίδα δέν ἔχει λόγο ὑπαρξης!
- Ὁ τάφος εἶναι ἀνοιχτός!
- Ὁ τάφος εἶναι ἄδειος· κενός!
- Σωματικά γίγαντας· μέ καταπληκτική μουϊκή δύναμη καί ἀσυνήθιστη ὁμορφιά.

- Πνευματικά εϋστροφος· μέ όξύνοια καί έπινοητικότητα.
- Καί ψυχικά άκατάβλητος· τολμηρός· θαρραλέος. Σέ τίποτε δέν σκόνταβε· τίποτε δέν τόν πτοούσε.
 - Δυνατός ό Σαμψών· πίο δυνατός ό Χριστός.
- Άκατάβλητος ό Σαμψών· άκατάλυτος ό Χριστός.
- Κρυφή ή δύναμη τοϋ Σαμψών· άπρόσιτη καί άπερινόητη τοϋ Χριστοϋ.
- Στήν Γάζα, πόλη έχθρική, μετέβη ό Σαμψών· άνάμεσα σέ έχθρους τοϋ Θεοϋ καί άλλοτριωμένους, έζησε στήν γή ό Χριστός.
- Νά έξοντώσουν τήν Σαμψών σκέφτηκαν οί Γαζαίτοι· όμοια μέ τούς Γαζαίους έσκέπτονταν καί οί άρχοντες τών 'Ιουδαίων. Ένόμιζαν, ότι τά δεσμά τοϋ θανάτου καί τοϋ άδη ήσαν «άλυτα»! Καί ότι, άφοϋ τόν 'Ιησοϋ τόν είχαν βάλει στόν τάφο, τόν είχαν πιά «στό χέρι» τους· έκμηδενισμένο! Τούς ήταν άδύνατο νά φαντασθοϋν, ότι ό 'Ιησοϋς ήταν πίο δυνατός άπό τόν Σαμψών!...
- Έκλεισαν τίς πϋλες τής Γάζας καί έβαλαν σ' αυτές φρουρά οί Γαζαίτοι· έβαλαν τόν Χριστό στόν τάφο καί έστησαν γύρω του φρουρά οί Έβραίοι.
- Μεσάνυχτα σήκωσε τήν πϋλη τής Γάζας, τήν έπήρε ακί τήν άνέβασε στήν Χεβρών ό Σαμψών.
- Έμπαιγμούς πολλούς άκουσαν οί Γαζαίτοι άπο τόν Σαμψών! Έμπαίζουn τώρα τόν θάνατο καί τόν άδη καί τούς ματαιόφρονες 'Ιουδαίους οί πιστεύοντες στόν Χριστό.
- Σήμερον ό άδης στένων βοά· Συνέφερε μοι, εί τόν έκ Μαρίας γεννηθέντα, μή ύπεδεξάμην· έλθών γάρ έπ' έμέ τό κράτος μου έλυσε· πϋλας χαλκᾶς συνέτριψε...
- Σήμερον ό άδης στένων βοά· κατελύθη μου ή έξουσία· έδεξάμην θνητόν, ώσπερ ένα τών θανέντων· τοϋτον δέ κατέχειν όλως οϋκ ίσχύω!...
- Χωρίς πόρτα τώρα ό άδης! Οί δέσμιοί του βγαίνουν τώρα έλεύθερα! Έγώ είχον τούς νεκρούς άπ' αιώνας· άλλ' ίδού ΟΥΤΟΣ πάντας έγείρει!...
- «Τοϋ θεοδέγμονος τάφου οί φύλακες, έλεγον πρός τούς 'Ιουδαίους· "Ω τής ύμῶν ματαιόφρονος συμβουλής! Φυλάττειν τόν άπερίγραπτον δοκιμάσαντες, μάτην έκοπιάσατε». Δηλαδή. Βρέ ταλαίπωροι 'Ιουδαίοι, ποϊον έπήγατε καί έβάλατε σέ τάφο; Σέ ποιοϋ τόν τάφο έβάλατε φρουρά; Νά φρουρήσει τί; Δένεται ό Θεός; Μπαίνει σέ κλουβί ό πανταχοϋ παρών καί άπερίγραπτος; Έστίψατε τήν φαία σας οϋσία όλιο μαζί, καί βγάλατε τέτοιες άποφάσεις; Κουκούτσι μυαλό δέν έχετε;
 - «Τί πάλι κρύψαι βούλεσθε, ό οϋ κρύπτεται»;
- Οί γυναΐκες, φθάνοντας στόν τάφο, «εϋρον άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα». Μέ άλλα λόγια:
- «Κύριε, έσφραγισμένου τοϋ τάφου ύπό τών παρανόμων, προήλθες έκ τοϋ μνήματος, καθώς έτέχθης έκ τής Θεοτόκου».
- «Κύριε, ώσπερ έξήλθες έσφραγισμένου τοϋ τάφου, οϋτως εισήλθες, καί τών θυρῶν κεκλεισμένων, πρός τούς μαθητάς Σου».

- «Οὐκ ἔγνωσαν, πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί Σου ἄγγελοι· οὐκ ἦσθοντο, πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές Σε στρατιῶται».
- Δοξάζομε τόν Θεό, τόν Πατέρα τοῦ Κυρίου μας καί Πατέρα μας. Αὐτός, ἀπό τήν πολλή ἀγάπη Του, δέν μᾶς ἄφησε στήν σαπίλα τῆς ἁμαρτίας. Μᾶς ἀναγέννησε. Μᾶς ἔκαμε καινούργιους. Μᾶς ἀνακαίνισε. Καί σέ φρόνημα. Καί σέ μυαλά. Καί, ΣΕ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ. Δέν εἴμαστε πιά «μαγαρισμένοι». Ἔχομε ἐπάνω μας: τό νερό τοῦ βαπτίσματος· καί τήν σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ἅγιο Μῦρο. Δέν εἴμαστε πιά ἐχθροί τοῦ Θεοῦ. Εἴμαστε παιδιά Του.
- Τώρα δέν πρέπει νά λησμονοῦμε ποτέ, ὅτι ἔχομε τήν ἐπαγγελία Του «εἰς ἐλπίδα ζῶσαν»· ὅτι ἔχομε μία ὑπόσχεση ὄχι κούφια, ὄχι ὑποκειμενική· ἀλλά μία ὑπόσχεση, πού μᾶς δίνει ΕΛΠΙΔΑ ΖΩΣΑΝ. Ἐλπίδα ζωντανή. Ἐλπίδα πραγματική.
- «Διά τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ἐγγύηση εἶναι ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή μᾶς δίνει ἐλπίδα, ὅτι θά ἀποκτήσωμε μία κληρονομία «ἄφθαρτον καί ἀμίαντον καί ἀμάραντον». Ὅτι δηλαδή θά ἔλθει μία ἡμέρα, πού ἐμεῖς, φτωχά ἀνθρωπάκια τῆς ζωῆς, φύλλα πού πέφτομε καί σαπίζομε, καί καταντᾶμε «σκωλήκων βρῶμα καί δυσωδία», ὄντα χωρίς καμμιά ἀξία, θά ἀναστηθοῦμε, καί γιά νά ἀποκτήσωμε μία κληρονομία «ἄφθαρτη καί ἀμίαντη καί ἀμάραντη».
- Ξέρουν, ὅτι ὁ Σταυρός εἶναι τό σύμβολο τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ· τό σημεῖο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου· τό ἱερώτερο σύμβολο τῆς πίστεως μας.
- Ξέρουν, ὅτι διά τοῦ Σταυροῦ ἦλθε ἡ χαρά καί ἡ ζωή στόν κόσμο.
- Καί δέν προχωρεῖ κανείς.
- Τί γίνεται μέ ἐμᾶς;
- Τί γίνεται μέ τήν ἀνάσταση;
- Τί θά γίνει μέ μᾶς;
 - Γιά νά δείξει σέ μᾶς, ὅτι ἡ πίστη στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀνάπαυση.
 - Γιά νά μᾶς εἶπει: Εἶσαι κουρασμένος ψυχικά;
 - Θέλεις νά ξεκουρασθῆς; Ἐλα καί κάθισε καί σύ ἐπάνω στήν ταφόπλακα τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ. Καί θά ξεκουρασθῆς!
- Ὁ Χριστός εἶναι ὁ σωτήρας μας.
- Ὁ Χριστός σταυρώθηκε γιά μᾶς.
- Ὁ Χριστός πέθανε γιά μᾶς.
- Ὁ Χριστός κατέβη στόν ἄδη γιά μᾶς.
- Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε γιά μᾶς.
- Γιά νά μή πεθάνωμε.
- Γιά νά μή μείνωμε στόν τάφο.
- Γιά νά μή βασιλεύσει ἐπάνω μας ὁ θάνατος καί ὁ ἄδης.
- Γιά νά μή βασιλεύσει ἐπάνω μας καί μέσα μας ἡ ἁμαρτία.
- Γιά νά μή μείνει μέσα μας τό κακό ἀθάνατο.
- Γιά νά μή ἀποθάνωμε μέ τίς ἁμαρτίες μας.
- Γιά νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό τήν ἁμαρτία.
- Γιά νά ζήσωμε αἰώνια ζωή.

- Σκοτάδι για τούς Αίγυπτίους - φῶς για τόν λαό τοῦ Θεοῦ.
- Σκοτάδι για ἐκείνους πού ζοῦν μακριά ἀπό τόν Θεό -φῶς για ἐκείνους πού ζοῦν κοντά Του.
- Φωτίζει ἐκείνους, πού πιστεύουν καί προσδοκᾶνε ἀνάσταση νεκρῶν καί ζωή τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.
- Φωτίζει τήν ζωή, τήν ψυχή, τά ἔργα, τό παρόν, τό παρελθόν, τό μέλλον, τίς σκέψεις μας, τόν ψυχικό μας κόσμο, τόν διπλανό μας, τόν μακρινό μας, τό σύμπαν!

Ποῖος θά μπορούσε νά τίς βοηθήσει μαῦρα μεσάνυκτα, στήν ἐρημιά;

Ἡ ἀπάντηση τούς ἐρχόταν αὐτόματα:

-Κανείς!

Ἄχτιδα συμπαράστασης δέν φαινόταν καμμία!

3. Καί ἔτσι ἀρχίζει ἡ κατάθλιψη. Ὁ λίθος, ἀπό ταφόπλακα στόν τάφο τοῦ Χριστοῦ, γίνεται ταφόπλακα ἐπάνω στήν καρδιά τους!

Ἄπελπισία! Ἀπό παντοῦ! Καί ὅμως πᾶνε! Συνεχίζουν νά περιπατοῦν!

Ἄλλος στήν θέση τους θά ἔλεγε:

- Καί λοιπόν; Τί πιά καί ἄν Τόν ἀλείψωμε μέ μῦρα; Τί θά γίνει; Νεκρός εἶναι! Καί νεκρός θά μείνει! Καί νεκρός σημαίνει: Μηδέν. Τίποτε.

Ἄλλά οἱ μυροφόρες, δέν ἔκαναν πίσω.

Μέσα τους κυριαρχοῦσε -τό συναίσθημα; Ὅχι μόνο! Καί τό καθῆκον. Καί τό καθῆκον, καί μάλιστα τό θρησκευτικό, προέχει. Εἶναι ἐπάνω ἀπό ὅλα. Ἔπρεπε νά πᾶνε! Καί Ἐπήγαιναν. Χωρίς νά κάνουν πίσω! *Contraomnemrationem*. Ἀντίθετα σέ κάθε λογική. Καί ὅλο καί προχωροῦν! Καί ὅλο καί πλησιάζουν!

Καί ὅταν πλησίασαν ἀρκετά, παρ' ὅλο πού ἦταν νύχτα, «θεωροῦσιν»· τεντώνουν τά μάτια τους ἐρευνητικά· καί βλέπουν, ὅτι:

Καί λοιπόν;

-Λοιπόν! Σέ τέτοιες περιπτώσεις, καί καθόλου μυαλό νά μήν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ἀκόμη καί ἄν δέν διανοεῖται καθόλου, καταλαβαίνει!

Τί καταλαβαίνει; Καταλαβαίνει, ὅτι κάτι γίνεται!

τί όμως είναι αυτό τό «κάτι»;

τί άραγε νά ἔγινε;

τί μπορεί νά ἔγινε;

Α'

ΤΑΦΟΣ ΚΑΙ ΤΑΦΟΠΛΑΚΑ

α. Τά κλειδιά τοῦ θανάτου καί τοῦ ἅδη.

1. Ἄς μεταφερθῶμε γύρω στίς τρεῖς χιλιάδες χρόνια πίσω. Καί βάλε. Τότε στό Ἰσραήλ ζοῦσε ἕνας ἥρωας. Ὁ Σαμψών.

Ὁ Σαμψών ἦταν ἕνας σπάνιος ἄνδρας.

Μιά ἡμέρα κατέβηκε στήν Γάζα. Γιά προσωπικές του ὑποθέσεις. Οἱ Γαζαῖοι, παλαιστίνιοι εἰδωλολάτρες, τόν εὔρισκαν συνεχῶς μπροστά τους· τόν εἶχαν ἀντίπαλο· καί τόν

μισοῦσαν. Καί σκέφθηκαν νά τόν ἐξοντώσουν. Ἐφοῦ τόν εἶχαν στό χέρι! Καί γιά νά μή τούς ξεφύγει, ἔκλεισαν καί ἐκλείδωσαν τίς πύλες τῆς πόλης τους. Καί τίς φρουροῦσαν. Καί περίμεναν νά ξημερώσει. Γιά νά τόν πιάσουν, νά τόν σκοτώσουν.

Μά ὁ Σαμψών τό κατάλαβε!... Καί δέν ἐστάθη μέ τά χέρια σταυρωμένα. Σηκώθηκε καί ἐπῆγε τά μεσάνυχτα κρυφά στήν μεγάλη καί ἐπίσημη πύλη τῆς Γάζας. Καί, ἐνῶ οἱ φρουροί τῆς εἶχαν βυθισθῆ σέ ὕπνο, βάζοντας τήν δύναμη του, ἔπιασε τήν πύλη, τήν σήκωσε ὀλόκληρη, τήν ἔβγαλε ἀπό τήν ριζέλες τῆς, τήν «ἔκοψε» στόν ὦμο του, καί δρόμο!... Καί κουβαλώντας τήν (ὁ Θεός ξέρει, πόσο ζύγιζε!), ἀνέβη στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ ἀπέναντι ἀπό τήν Χεβρών. Καί ἀπό ἐκεῖ, ἀπλώνοντας τήν φωνάρα του σάν μεγάφωνο, κοροΐδευε τούς Γαζαίους! Τούς ἔβριζε! Τούς εἰρωνευόταν! Τούς ἔλεγε:

-Ὅστε ἔτσι, «φίλοι» Γαζαῖοι! Φαντασθήκατε ὅτι μέ κλείσατε μέσα! Ὅτι μέ ἐδέσατε! Ὅτι μέ ἐφυλακίσατε! Ἀφοῦ ἐκλείσατε καλά «πύλας χαλκάς»! Νά τώρα τά χάλια σας! Δέν ψάχνετε τώρα μόνο γιά μένα! Τώρα ψάχνετε καί γιά τήν πύλη Σας! Ταλαίπωροι! Ποῦ ἐφαντασθήκατε, ὅτι κάτι κάματε!...

2. Προτύπωση τοῦ Χριστοῦ ἦταν ὁ Σαμψών.

Καί μέ τήν ἔναρξη τῆς Μιᾶς Σαββάτων, τότε πού εἶχε πιά τελειώσει τό

ὄριο τῆς ἀργίας τῆς ἐβδόμης ἡμέρας, λίγο μετά τά μεσάνυχτα, «ἐδούλεψε» ὁ Ἰησοῦς· καί «πύλας χαλκᾶς», τοῦ θανάτου καί τοῦ ἄδη «συνέθλασε». Καί βγήκε ἀπό τόν τάφο.

- Ποῦ σοῦ, θάνατε, τό κέντρον; ποῦ σοῦ, ἄδη, τό νῆκος; ἈνέστηΧριστός καί σύ καταπέπτωκας!...

Καί μή ἔχοντας τίποτε νά εἰπεῖ καί τί ποτε νά κάμει, ὁ ἄδης στενάζει καί νά κλαίει·

3. Μεγάλος ἦταν ὁ Σαμψών. Πολύ μέγανος! Ἐπῆρε μιά τεράστια πύλη μοναχός του!

Ἐπέραντα πιά μέγανος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἄνοιξε καί κατάργησε τήν πύλη τοῦ ἄδη. Ἐνώτερος καί μεγαλύτερος ἀπό τόν Σαμψών. Πόσο; Τόσο, ὅσο μεγαλύτερος καί φοβερώτερος εἶναι ὁ ἄδης ἀπό τήν Γάζα! Καί πολύ σωστά. Ἄφοῦ εἶναι ὁ Θεός τοῦ Σαμψών· ὁ Θεός τῶν Πατέρων· Ἐκεῖνος, πού μίλησε στόν Ἄβραάμ καί στόν Μωϋσῆ· Ὁ ὩΝ· ὁ μόνος ἀληθινός Θεός!

Αὐτός, ὁ ὩΝ, ἦλθε στή γῆ ΓΙΑ ΜΑΣ. Καί ἐσταυρώθη ΓΙΑ ΜΑΣ. «Παρεδόθη διά τά παραπτώματα ἡμῶν· καί ἠγέρθη διά τήν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ.4,25).

Πῶς νά μή θρηνεῖ ὁ ἄδης; Πῶς νά μή λέει· «Ἐδεξάμην θνητόν· ΩΣΠΕΡ ἕνα τῶν θανόντων»· ἀλλά ΔΕΝ ἦταν ἕνας· ἕνας κάποιος! ἦταν ὁ ἕνας! Καί νά τό ἀποτέλεσμα: Τοῦτον κατέχειν ΟΛΩΣ ΟΥΚ ΙΣΧΥΩ!

Ἄνοιξε ὁ τάφος!

Ἄνοιχτός ὁ τάφος!

Ἄποκεκύλισται ὁ λίθος! Παρ' ὅτι μέγανος σφόδρα.

Γιατί ἄνοιξε ὁ τάφος; Γιατί ἔμεινε κενός;

Γιά νά δώσει μαρτυρία. Ὅτι Ἐκεῖνος, πού «κατετέθη» στόν τάφο ἐκεῖνο, δέν ἦταν «νεκρός»· δέν ἦταν «πεθαμένος». ἦταν ἡ Ζωή. Ναί, Ζωή. Καί πηγὴ Ζωῆς. Καί Ζῶν. Καί ζωοδότης. Καί ζωοποιός. Καί ὁ τάφος Του δέν ἦταν «τάφος»· χῶρος φθορᾶς καί ἐκμηδένισης· ἀλλά μήτρα ΖΩΗΣ· τάφος Ζωοδόχου.

β.Θραύονται τὰ κλειδιά τοῦ ἄδη;

Γίνεται ἀνάσταση;

Γιά τήν ἀνθρώπινη λογική, πού λειτουργεῖ μέ βάση μόνο τίς ἐμπειρίες μας ἀπό τόν κόσμον αὐτό, κάτι τέτοιο φαίνεται ἀστεῖο!

Γι' αυτό και, όταν ο άγιος και πανεύφημος απόστολος Παῦλος μιλώντας στην Αθήνα στον Άρειο Πάγο έκαμε λόγο για ανάσταση, οι σοφοί Αθηναῖοι έβγαλαν τό συμπέρασμα, ότι δέν έστεκε καλά στά μυαλά του· τόν έχλεύασαν· γέλασαν εἰς βάρος του· και τόν διέκοψαν μέ τήν άγενή δικαιολογία: «Άκουσόμεθά σου και πάλιν»· δηλ. Θα τά ξαναειπούμε... (Πραξ.17,32)!

Εἶναι φανερό, ότι ή όποια σκέψη για ανάσταση, τούς φαινόταν παραλογισμός και βλακεία!

Άλήθεια, εἶναι ποτέ δυνατό να ξαναγίνει άνθρωπος, εκείνο που έπαυσε πια να υπάρχει, αφού και τά κόκκαλα του διαλύθηκαν;

2. Στο έρώτημα αυτό μάς δίνει άπάντηση ο Θεός. Μάς δίνει μία άπάντηση έντελώς δική Του· θεϊκή.

Μόλις γυρίζομε από τήν λιτανεία του άγιου Έπιταφίου στην Έκκλησία, τήν Μεγάλη Παρασκευή, διαβάζομε μία περικοπή από τόν προφήτη Έζεκιήλ (Έζεκιήλ κεφ.37,1-14).

Λέγει ο προφήτης:

Ευρέθηκα σε μία άπέραντη πεδιάδα· γεμάτη κόκκαλα· κόκκαλα ανθρώπινα· πολλά σφόδρα· και ξηρά σφόδρα· που ανήκαν σε άνθρώπους, πεθαμένους «άπό άμνημονεύτων χρόνων»· που είχαν τόσο φθαρή, ώστε δέν εἶχε μείνει τίποτε σωστό σ' αυτά.

Έστάθηκα και τά κύτταζα· μέ άπορία και θλίψη· (λέγει ο προφήτης). Και να, ξαφνικά άκούω τήν φωνή του Παντοκράτορος Θεού, να μέ έρωτάει:

-Υιέ άνθρώπου, εἰ ζήσεται τά όστᾶ ταῦτα; Τί λές; Τί γνώμη έχεις; Μπορεἰ ποτέ, να ξαναπάρουν τά όστᾶ αυτά ζωή;

Μέ τήν δική μας άπλή λογική, ή άπάντηση εἶναι:

-Όχι. Ποτέ! Ποτέ! Ποτέ!

-Όστε, νομίζεις, ποτέ;

-Πόσες φορές να τό έπαναλάβω τό «ποτέ»; Ποτέ, σημαίνει ποτέ!

Αυτό θα έλέγαμε εμεἶς. 'Άλλ' ο προφήτης Έζεκιήλ δέν άκολουθοῦσε τήν ανθρώπινη λογική. Γιατί ήξερε, τί σημαίνει «Θεός»· και τί «δύναμη Θεού».

Και γι' αυτό έδωκε «άλλη» άπάντηση. Εἶπε:

-Κύριε, Σύ οἶδας! Δηλαδή· Σύ ξέρεις. Ἄμα Σύ θέλεις, ἄμα Σύ τό εἶπεις, ἄμα Σύ τό ὀρίσεις, -γίνεται!

Καί ἀκούστηκε ἡ φοβερή φωνή τοῦ Κυρίου Σαβαώθ, πού ἔλεγε:

-Υἱέ ἀνθρώπου, προφήτευσε. Δῶσε, στό ὄνομά Μου, ἐντολή. Σέ ποιόν; Σ' αὐτά τά γυμνά ὅστᾳ. Εἶπέ τους:

-Ἔ, σεῖς κόκκαλα ξερά! Ἄκουστε τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος σᾶς λέγει: Ἐγώ θά σᾶς δώσω ζωή. Ἐγώ θά σᾶς φτιάξω νεῦρα. Ἐγώ θά σᾶς τυλίξω μέ σάρκα. Ἐγώ θά σᾶς σκεπάσω μέ δέρμα. Ἐγώ θά σᾶς δώσω ζωή. Ναί. Θά ἀποκτήσετε ζωή. Καί τότε, θά τό καταλάβετε, ὅτι ἐγώ εἶμαι ἡ Ζωή.

Καί συνεχίζει ὁ προφήτης:

Καί ἐγώ ὑπάκουσα. Ἔκαμα αὐτό πού μοῦ εἶπε. Στράφηκα στά ξερά κόκκαλα· καί τούς μετέφερα τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ.

Καί ὑπακούοντας στό παντοδύναμο θέλημα τοῦ Κυρίου, ὅλα ἐκεῖνα τά ὅστᾳ ἀναταράχθηκαν. Καί εὐρῆκαν τήν συναρμογή τους. Καί ἔγιναν ἐνιαῖοι σκελετοί. Καί ἐπάνω τους φάνηκαν νεῦρα καί σάρκες καί δέρμα. Καί τά κόκκαλα ἔγιναν ἄνθρωποι νεκροί.

Καί μοῦ εἶπε πάλι ὁ Θεός:

-Υἱέ ἀνθρώπου, προφήτευσε. Δῶσε ἐντολή στίς ψυχές τώρα. Νά ἔλθουν· ἀπό τά τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος· ἀπό ὅπου καί ἂν εὐρίσκωνται. Καί νά μοῦν στά νεκρά σώματά τους. Νά ξαναπάρουν ζωή.

Καί ὁ Υἱός ἀνθρώπου πειθαρχεῖ. Καί μᾶς λέγει:

-Καί ἐγώ ὑπάκουσα. Τό εἶπα. Καί ἦλθαν οἱ ψυχές ἀμέσως. Καί οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι «ἔζησαν»· ἐπῆραν ζωή· ξαναπῆραν ζωή· καί σηκώθηκαν ὄρθιοι· καί «ἔστησαν ἐπί πόδας αὐτῶν»· πλήθος ἀναρίθμητο! Καί ἄρχισε, ὅλη ἐκείνη ἡ λαοθάλασσα, νά κινεῖται!...

3. Μέ τόν ἴδιο τρόπο θά ἀναστήσει ὁ Θεός καί ὅλους τούς ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένους. Μέ τόν ἴδιο τρόπο! Δηλαδή; Πῶς;

Ὁ Θεός Πατέρας στήν Παλαιά Διαθήκη ἔδωκε ἐντολή:

-Υἱέ ἀνθρώπου, προφήτευσον...

Καί ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, στό Εὐαγγέλιό Του, λέγει:

«Μή θαυμάζετε τούτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ἧ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καί ἐκπορεύονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς· οἱ δέ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» (Ίω. Ε, 28-29). Δηλαδή. Μὴν ἐκπλήττεσθε γι' αὐτὰ πού ἀκοῦτε. Μὴ σᾶς περνάει λογισμὸς ὅτι εἶναι πράγματα ὑπερβολικά· μὴ πραγματοποιήσιμα! Θὰ ἔλθει ὥρα, κατὰ τὴν ὁποία ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, πού πεθαμένοι θὰ βρίσκονται στὰ μνήματα, θὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καί θὰ βγοῦν. Ὅλοι. Ἐκεῖνοι πού ἔκαναν καλὰ ἔργα, θὰ ἀναστηθοῦν γιὰ αἰῶνια ζωὴ. Ἀντίθετα, ἐκεῖνοι πού ἔκαναν φαῦλες πράξεις, θὰ ἀναστηθοῦν γιὰ νὰ κριθοῦν.

Θὰ ἀναστηθοῦν ΟΛΟΙ. Ἄνεξαιρέτως ΟΛΟΙ. Καί τὰ «πρόβατα». Καί τὰ «ἐρίφια». Καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν πῶς, θὰ πᾶνε καί θὰ σταθοῦν στὰ δεξιὰ καί στὰ ἀριστερά. Γύρω ἀπὸ τὸν θρόνο τοῦ Κυρίου τῆς Δόξης.

Ὅχι αὐτοδικαίως. Ὅχι αὐτεξουσίως. Ὅχι σύμφωνα μὲ κάποιο φυσικὸ νόμο. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἔτσι θὰ ὀρίσει καί διατάξει μὲ τὸν λόγο Του «ὁ καὶ νεκρῶν καί ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων», ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός.

Ναί, λέγει ὁ προφήτης Ἡσαΐας:

-« Ἄναστήσονται οἱ νεκροί· καί ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις· καί εὐφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῆ» (Ἡσ.26,19). Δηλαδή. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὴν ἡμέρα τῆς Ἄναστάσεως, θὰ γίνει χαρὰ μεγάλη.

Ἄν ἡ ζωὴ εἶναι χαρὰ, ἅς προσπαθήσωμε νὰ φαντασθοῦμε, τί ἀπέραντα πιὸ μεγάλη χαρὰ, θὰ εἶναι ἡ ἀνάστασις· τότε πού οἱ πεθαμένοι θὰ ἀποκτήσουν πάλι ζωὴ! Ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς Κοινῆς Ἀνάστασης θὰ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη χαρὰ στὸν κόσμο. Γιατί «Χριστός, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α΄ Κορ.15,20). Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν. Μὲ τὴν ἀνάστασις Του ἔκαμε τὴν καλὴ ἀρχή. Θὰ ῥθῆ καί ἡ σειρά μας.

γ. Αποκεκύλισται ὁ λίθος. Ὁ τάφος εἶναι κενός!

1. Νά, λοιπόν. Οἱ ἅγιες μυροφόρες πλησιάζουν στὸν τάφο. «Καί θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος». Βλέπουν, ὅτι ὁ λίθος δέν ἦταν πιά ἐπάνω στὸν τάφο. Τώρα ἦταν στημένος κάπου ἐκεῖ δίπλα. Γιὰ νὰ μαρτυρεῖ, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν κάμει λάθος στὴν ἐκτίμησή τους. Καί στεκόταν ἐκεῖ. Σάν τρόπαιο. Σάν τρόπαιο νίκης. Κατὰ τοῦ θανάτου.

Τί εἶναι τὸ τρόπαιο;

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι μας, ὅταν σέ μία μάχη νικοῦσαν, στό σημεῖο πού ἔκαναν τὸν ἐχθρό τους νὰ τραπῆ σέ φυγὴ, ἐκεῖ πού γινόταν φανερό, ὅτι θὰ

νικοῦσαν, μετά τήν νίκη ἔστηναν σέ ανάμνηση τῆς νίκης, ἕνα τρόπαιο· μία στήλη· ἕνα μνημεῖο. Ἐνάλογα κάθε φορά μέ τά μέσα πού διέθεταν. Τέτοια τρόπαια εἶχαν στηθῆ πολλά. Σέ πολλά μέρη. Σέ ανάμνηση γιά μεγάλες νίκες. Καί τά τρόπαια ἐκεῖνα εἶχαν γιά τούς ἀρχαίους μεγάλη ιερότητα. Ὅλα.

Ἔ, λοιπόν. Τό πῶς ἱερό τρόπαιο νίκης, πού στήθηκε ποτέ, ἦταν ἡ πέτρα, πού ἀποκυλίσθηκε ἀπό τόν τάφο τοῦ Κυρίου. Γιατί ἦταν τρόπαιο νίκης ἐναντίον τοῦ χειρότερου ἐχθροῦ μας: ἐναντίον τοῦ θανάτου καί τοῦ ἄδου. Γιατί ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας, ἦταν ἡ ἀρχή τῆς νίκης. Τότε ὁ ἐχθρός μας αὐτός, ὁ θάνατος ἐπατήθη. Ὅριστικά θά συντριβῆ καί θά καταργηθῆ τήν ἐσχάτη ἡμέρα. Τήν ἡμέρα τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως.

2. Στό κοντάκιο τῆς ἀναστάσεως λέμε:

«Εἰ καί ἐν τάφῳ κατήλθες, ἀθάνατε, ἀλλά τοῦ ἄδου καθεῖλες τήν δύναμιν. Καί ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός». Δηλαδή. Ἐνῶ μέχρι τότε ἡ θλίψη καί ἡ ἔλλειψη ἐλπίδας καθόταν σάν ταφόπλακα ἐπάνω στίς ψυχές τῶν μυροφόρων, ὁ ἀναστάς Χριστός, «φθεγξάμενος χαίρετε», τούς ἔδωκε (καί μᾶς ἔδωκε!) παρηγορία, χαρά καί ἐλπίδα. Γιατί τότε νικήθηκε ὁ θάνατος. Ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή, ἔπαυσε νά εἶναι γιά μᾶς ἀπειλή, κίνδυνος, φόβος. Γιατί τότε τόν ἐπάτησε ὁ Χριστός· καί τότε τόν «ἐσκύλευσε». Δηλαδή. Τοῦ «ἐπῆρε» τά ὄπλα. Τόν γύμνωσε. Τόν ἐταπείνωσε. Τόν ἐξευτέλισε. Τόν ἔβαλε στό περιθώριο. Τοῦ ἀφαίρεσε κάθε ἐξουσία καί κάθε δύναμη. Τόν κατέστησε ἀκίνδυνο.

Β´

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΚΕΝΟΥ ΤΑΦΟΥ

α. Ἡ δύναμη τῆς ἀναστάσεως

1. Τί φοβερό πού εἶναι, νά κολλάει κανεῖς σέ ὀρισμένες ἰδέες καί ἀπόψεις! Νά κολλάει καί νά μή ἐννοεῖ μέ κανένα τρόπο νά ξεκολλήσῃ! Νά πεισμώνει στήν γνώμη του· καί νά μή θέλει, οὔτε νά ἰδεῖ, οὔτε νά ἀκούσει, οὔτε καί νά σκεφθῆ πιά κάτι τό ἀντίθετο!

Ἔτσι εἶχαν πεισμῶσει καί οἱ Ἑβραῖοι.

Εἶχαν φαντασθῆ ὅτι Τόν εἶχαν νικήσει. Τόν Χριστό! Πῶς ὄχι; Ἀφοῦ Τόν εἶχαν σταυρώσει. Ἀφοῦ Τόν εἶχαν θανατώσει. Ἀφοῦ Τόν εἶχαν θάψει. Τί μεγαλύτερη νίκη ἐναντίον Του νά εἶχαν κάμει;

Ἄλλά εἶχαν κάμει λάθος.

2. Ἄς ἰδοῦμε, τί λένε μερικά τροπάρια ἀναστάσιμα.

«Κρύπτειν τήν ἀνάστασιν τοῦ σταυρωθέντος βουλόμενοι, μάτην ἐκοπιάσατε». Δύο χιλιάδες χρόνια τό μαρτυροῦν. Γύρω στά δύο δισεκατομμύρια (2.000.000.000) εἶναι οἱ χριστιανοί σήμερα στόν κόσμο. Καί οἱ Ἑβραῖοι, πόσοι εἶσθε; Μία σταγόνα! Δέν σᾶς προβληματίζει ἡ μαρτυρία τῆς ἱστορίας, πού εἶναι τόσο ἀθηντική;

Τόσα ἔγιναν. Τόσα ἀκούσατε. Τόσα εἶδατε. Μυαλό δέν βάζετε; Ὅλα τά ψάχνετε, ἐκτός ἀπό τήν ἀλήθεια; Καί ἡ ἀλήθεια εἶναι: Τόν Χριστό, δέν Τόν ἀνέστησε κάποιος «ἄλλος»! Ἀναστήθηκε ὁ ἴδιος Του. Αὐτεξουσίως. Καί αὐτό μᾶς λέγει: Ὁ Χριστός, καί νεκρός στόν τάφο, ἦταν καί ζωντανός· καί ζωή· καί ζωοποιός. «Ἐγενόμην νεκρός· καί ἰδοῦ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Ἀποκ.1,18). Ἄλλά νά, ἡ τραγωδία τῆς πλάνης τῶν Ἑβραίων συνεχίζεται.

Δέν χρειάσθηκε νά τόν σπρώξει ὁ ἄγγελος μέ τά μπράτσα του! Μόνος του ἐκύλισε! Εἶδε τόν ἄγγελο καί ἐτρόμαξε.

Ναί. Ὁ ἄψυχος λίθος, εἶδε τόν ἄγγελο καί ἐτρόμαξε. Ἐμψυχοί καί λογικοί, ἐμεῖς, ἀκοῦμε γιά τόν Σταυρό καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου τῶν ἀγγέλων, χωρίς νά τρομάζωμε, χωρίς νά σαλευόμαστε, χωρίς νά συγκινούμεθα; Δέν μᾶς συνταράσσει ἡ σκέψη, ὅτι καταντᾶμε ἔτσι πιό ἄψυχοι ἀπό τήν πέτρα;

Δηλαδή. Κύριε, Σύ δέν εἶχες ἀνάγκη, πρῶτα νά κατέβη ὁ ἄγγελος καί νά ἀποκυλίσει τόν λίθο, γιά νά μπορέσεις νά βγῆς! Ἐβγῆκες ἀπό τόν τάφο, ἐνῶ ἀκόμη, τόν ἐσκέπαζε ἡ ταφόπλακα· ἐνῶ οἱ σφραγίδες ἦσαν ἀκόμη ἄθικτες. Ἐβγῆκες καί ἀπό τόν τάφο, ἐνῶ ἀκόμη ἦταν κλειστός καί σφραγισμένος· ἀκριβῶς ὅπως βγῆκες καί ἀπό τήν κοιλιά τῆς Παναγίας Μητέρας Σου, χωρίς νά παύσει νά εἶναι καί ἀνατομικά παρθένος!

Δέν χρειάσθηκε νά ἀνοίξει ὁ τάφος, γιά νά βγῆ ἀπό μέσα ὁ Σωτήρας μας. Ὁ Θεός τῆς Δόξης δέν περιορίζεται ἀπό τίποτε.

Δηλαδή: Κύριε, ὅπως ἀπό τόν τάφο ἐβγῆκες, ἐνῶ ἦταν ἀκόμη

σφραγισμένος, χωρίς νά χρειασθῆ νά τόν ἀνοίξουν·μέ τόν ἴδιο τρόπο ἐμπῆκες στό χῶρο, πού ἦσαν οἱ μαθητές Σου, χωρίς νά χρειασθῆ νά ἀνοίξει ἡ πόρτα του, πού ἦταν κλειστήκαί κλειδωμένη!

Οὔτε οἱ ἀσώματοί Σου ἄγγελοι κατάλαβαν, πῶς ἔγινες ἄνθρωπος, πῶς πῆρες σάρκα· οὔτε οἱ στρατιῶτες πού σέ φρουροῦσαν στόν τάφο, κατάλαβαν, πῶς καί πότε ἀναστήθηκαν!

Ἀλλά, ἄς ἀφήσωμε τώρα τούς Ἑβραίους. Ὅπως εἶδαμε, ἀρνήθηκαν τήν ἀνάσταση ἐτσιθελικά· χωρίς ποτέ νά θελήσουν νά γευθοῦν τήν ἐμπειρία της· χωρίς νά ἔλθουν σέ ζωντανή σχέση μέ τόν Ἀναστάντα· ἀδιαφορώντας γιά τήν ἀλήθεια.

β. Ακρογωνιαίος λίθος τῆς πίστεως

1. Ἄς ξαναγυρίσουμε στίς ἅγιες γυναῖκες. Εἶναι ἀλήθεια. Βαδίζουν μέσα στό σκοτάδι. Ἀλλά νά, φθάνουν στόν τάφο. Καί ἐκεῖ, «θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος». Εἶδαν τόν λίθο ἀποκυλισμένο. Καί γούρλωσαν τά μάτια τους. Γιατί ἦταν τεράστιος! Μέγας σφόδρα!

Ἔχει πολύ μεγάλη σημασία, ὅτι αὐτός ὁ λίθος εἶχε φύγει ἀπό τόν κενό τάφο! Μή σᾶς φαίνεται λεπτομέρεια. Ὁ λίθος αὐτός, εἶναι γιά τήν πίστη λίθος θεμέλιος· ἀκρογωνιαίος. Ἐπάνω σ' αὐτόν στηρίζεται ἡ πίστη μας. Γιατί «λίθος θεμέλιος» στήν πίστη μας εἶναι ἡ πίστη στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ· καί ἡ ἐλπίδα γιά τήν δική μας ἀνάσταση. Αὐτά εἶναι τά πῖο οὐσιαστικά σημεῖα τῆς πίστεως μας. Ἡ πίστη στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ· καί ἡ ἐλπίδα τῆς δικῆς μας ἀνάστασης.

2. Μᾶς λέγει μέ ἔμφαση ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

Ὅλα τά δόγματα τῆς πίστεως μας εἶναι μεγάλα καί ἅγια. Ἀλλά ἔτσι καί περιορισθῆ ἐντελῶς ἡ πίστη στήν ἀνάσταση, ἔτσι καί ὑποβαθμισθῆ, ἔτσι καί γίνει ὑποτονική, ὅλα τά ἄλλα δόγματα καταντοῦν κενά. Καί τότε, γιά τήν ζωή μας μένει κυριάρχο ἓνα «δόγμα»· ἓνα σύνθημα: τό «φάγωμεν· πῖωμεν· αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν»! «Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις· κενόν δέ καί τό κήρυγμα ἡμῶν». Ἄν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, τότε εἶναι ἀμφίβολο, ἂν καί ἐμεῖς θά ἀναστηθοῦμε! Καί τότε, πίστη καί κηρύγματα, καταντοῦν ὅλα κούφια λόγια!... Χωρίς τήν ἀνάσταση ΜΑΤΑΙΗ ἡ πίστη· ΚΕΝΟ τό κήρυγμα. ΜΗΔΕΝ. ΛΑΘΟΣ. Τά πάντα ΛΑΘΟΣ.

3. Θεμέλιο τῆς πίστεως μας εἶναι ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἐγγύηση γιά τήν δική μας ἀνάσταση εἶναι ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί ἐμεῖς, αὐτήν τήν πίστη ἐκφράζοντας, ψάλλομε· «Τήν κοινήν ἀνάστασιν πρό τοῦ Σοῦ

Πάθους πιστούμενος ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τόν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός». Δηλαδή· ὁ Χριστός, μέ τήν δική Του ἀνάσταση καί μέ τήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, μᾶς ἔδωκε πιστοποίηση, ὅτι θά ἐπακολουθήσει καί ἡ δική μας ἀνάσταση, ἡ κοινή ἀνάσταση, ἡ ἀνάσταση ὅλων μας.

Ἄν ὄχι, τότε μάταιη ἡ πίστη μας· καί ἐμεῖς, «ὡς ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ» (Ἐφ. 2,12).

γ. Ἐλπίδα ζῶσα

1. Ἄλλά ὄχι. Δέν εἶναι μάταιη ἡ πίστη μας. Ὁ κορυφαῖος Πέτρος βοᾷ καί κράζει:

Ἄν σκέπτεσθε ἔτσι, λάθος κάνετε.

«Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατά τό πολύ ἔλεος Αὐτοῦ ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν διά τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ· εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καί ἀμίαντον καί ἀμάραντον» (Α' Πέτρου 1,3-4). Δηλαδή.

δ. Χριστός ἀνέστη. Ἀληθῶς ἀνέστη!

1. Δέν θά προσπαθήσωμε νά ἐξάρωμε τήν σημασία τῆς πίστεως στήν ἀνάσταση μέ ὠραῖα λόγια. Τά λόγια εἶναι λόγια. Τά λόγια εἶναι φτώχεια! Καί λένε πολύ λίγα πράγματα.

Θά ἀνατρέξωμε στήν ζωή. Ὅπως τήν βλέπομε ὄχι στό πρόσωπο κάποιου ἀγίου, ἀλλά στά βιώματα τοῦ λαοῦ μας.

Τό 1821 τό Γένος μας ξεσηκώθηκε κατά τῶν Τούρκων. Γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀγία. Καυχόμεστε γιά τήν τότε αὐτοθυσία τῶν πατέρων μας. Τά στόματά μας διαλαλοῦν τά κατορθώματά τους· γιατί ἐλάχιστοι καί ἄοπλοι, σύντριψαν στρατιές! Ὅμως δέν εἶχαν παντοῦ καί πάντοτε ἐπιτυχίες. Νικοῦσαν καί οἱ Τοῦρκοι. Γι' αὐτό τότε δέν ἀπελευθερώθη τό Γένος μας στό σύνολό του. Μερικές φορές οἱ νίκες τούς ἦσαν μεγάλες. Καί ἡ μανία τους ἐναντίον τῶν ἐπαναστατημένων ἐξοντωτική. Αὐτό ἔπαθε καί τό ὠραῖο νησί, ἡ Χίος μας.

2. Εἶχε καί ἡ Χίος ἐπαναστατήσει. Ἄλλά οἱ Χιώτες νικήθηκαν. Οἱ Τοῦρκοι μπῆκαν στήν Χίο. Μέ ἐκδικητική μανία. Καί ζήτησαν νά ἐφαρμόσουν τό Ἰσλαμικό δίκαιο. Πού λέγει: Ἐκεῖνοι πού ἀντιτάσσονται στήν ἐξουσία τοῦ Σουλτάνου, - ἢ γίνονται μουσουλμᾶνοι «τουῦρκοι», ἢ σφάζονται. Καί γιά ἀπλοποίηση τῆς διαδικασίας, γιά νά μή ἐρωτᾶνε τούς Χιώτες ἕναν-ἕναν, καί χάνουν ἔτσι τόν καιρό τους, βάζουν κάτω τόν μεγάλο Σταυρό πού τοποθετεῖται πίσω ἀπό τήν ἀγία Τράπεζα, καί διατάζουν·

-’Αν θέλετε νά ζήσετε, ἔρχεσθε ἕνας-ἕνας. Πατᾶτε τόν Σταυρό. Δείχνετε ἔτσι, ὅτι ἀρνεῖσθε τόν Χριστό. Κάνετε σουνέτι. Καί γίνεσθε μουσουλμᾶνοι. Ὅποιος δέν πατήσει τόν Σταυρό θά σφαγῆ.

Καί οἱ χριστιανοί Χιῶτες; Τί κάνουν;

Οἱ Τοῦρκοι ἐξοργίζονται. Καί διατάζουν.

-’Εμπρός! Προχωρεῖτε!

Σάν ἀπάντηση ἀκούσθηκε ἕνα «Χριστός ἀνέστη»! Στήν ἀρχή βγήκε ἀπό ἕνα στόμα. Μά τό ἐπανάλαβαν χιλιάδες. Καί μετά ἄρχισαν ὅλοι μαζί νά τό ψάλλουν μέ ἐνθουσιασμό.

Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Ὅρμοῦν οἱ Τοῦρκοι. Καί ἀρχίζουν νά σφάζουν.

Καί οἱ Ρωμιοί. Ψάλλουν. Τό «Χριστός ἀνέστη». Καί πεθαίνουν μέ τό «Χριστός ἀνέστη». Ὅρες ὀλόκληρες ἐκεῖνοι ἔψαλλαν. Καί ὡρες ὀλόκληρες οἱ Τοῦρκοι ἔσφαζαν!

Αὐτήν ἦταν ἡ σφαγή τῆς Χίου. Ἦταν ἡ μεγαλύτερη δόξα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πῶ δυναμικὴ ὁμολογία τῆς πίστεως στὸν Χριστό καί στήν ἀνάστασή Του.

Ἡ πίστη στήν ἀνάσταση ἦταν γι’ αὐτούς ἐλπίδα ζωῆς. Καί ἐλπίδα ζωῆς σημαίνει: Τὴν εἶχαν βάλει βαθεῖα μέσα τους. Ἡ πίστη στήν ἀνάσταση δέν ἦταν γι’ αὐτούς μία ἐντύπωση. Ἦταν μία «ζωή» χίλιες φορές προτιμότερη ἀπὸ ὅποιαδήποτε ζωὴ.

Δέχθηκαν νά πεθάνουν, «ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχῳσι» (Ἑβρ. 11, 35). Ἐπειδὴ ἤθελαν, ὅταν θά γίνεῖ ἡ κοινὴ ἀνάσταση, νά ἀναστηθοῦν σέ μιά ζωὴ καλύτερη· χωρὶς θάνατο· χωρὶς λύπη· χωρὶς πόνο· χωρὶς στεναγμό· γεμάτη χαρὰ καί εἰρήνη· κοντὰ στὸν Χριστό.

* * *

Καί τώρα ἕνα «βάρβαρο» ἐρώτημα·

-’Αν ἡμαστέ ἐμεῖς στήν θέση τους, τί θά ἐκάναμε;

-Μήπως θά πατούσαμε τόν Σταυρό καί θά ἐκάναμε σουνέτι; Ἴσως; Πιθανῶς; Ἡ μήπως....

- Έχεις τό θάρρος νά είπεις, ότι θά περιφρονοῦσες καί σύ τήν ζωή, καί θά πέθαινες γιά τόν Χριστό καί γιά τήν ἀνάστασή Του;

- Όχι;

Ύπάρχει μεγαλύτερη ἀθλιότητα, ἀπό τό νά μήν ἔχει καταλάβει ἕνας ἄνθρωπος τίποτε ἀπό τήν οὐσία τῆς πίστεως μας;

Ύλήθεια. Ύπάρχει χειρότερη ἀθλιότητα;

Ύσυχολοῦμεθα μέ ὅλα. Μέ ὅλες τίς ἀνόητες λεπτομέρειες γιά ιδέες καί γεγονότα· καί ξεχνᾶμε τήν οὐσία, πού λέγει:

Γ΄

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΤΑΦΟΠΛΑΚΑΣ

α. Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τόν λίθον τοῦ μνήματος.

1. Τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, (κεφ. 28,2-4) μᾶς λέγει:

Μόλις οἱ ἅγιες γυναῖκες πλησίασαν στόν Τάφο τοῦ Κυρίου «εἶδαν ἕναν ἄγγελο. Κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό· Ἐκύλισε τόν λίθον ἀπό τήν θύρα τοῦ μνημείου. Καί ἐκάθισε ἐπάνω του». Ἐκάθισε ἐπάνω στόν λίθον τοῦ μνήματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλήθεια, γιατί; Γιά νά ξεκουρασθῆ; Γιατί; Εἶχε τάχα κουρασθῆ; Πῶς; Μήπως προσπαθόντας νά ἀποκυλίσει τόν λίθο; Ἡ μήπως, φτερουγίζοντας νά κατεβῆ ἀπό τόν οὐρανό στήν γῆ;

Τί ἀστεῖα ἐρωτήματα προκειμένου γιά ἀγγέλους!

2. Γιατί τότε ἐκάθισε ὁ ἄγγελος στόν λίθο τοῦ μνήματος; Γιά νά ξεκουρασθῆ;

Όχι. Ἀσφαλῶς ὄχι. Όχι γιά νά ξεκουρασθῆ. Όχι γιά τόν ἑαυτό του.

Γιατί τότε; Γιά μᾶς!

Δέν εἶναι πιά μιά πέτρα ἀπλή. Εἶναι σύμβολο τῆς πίστεως στήν ἀνάσταση. Καί τῆς ἀνάπαυσης πού μᾶς δίνει ἡ ἀνάσταση.

Ήταν μιά πέτρα. Βαρειά. Καί σκληρή. Για τό σῶμα βαρειά καί σκληρή. Για τήν ψυχή, κάθισμα ἀναπαυτικό· καί στρῶμα μαλακό.

3. Αυτό μάς λέγει ἡ ταφόπλακα τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ. Σύμβολο, δίδαγμα χωρίς λόγια, εἶναι ἡ ταφόπλακα. Σύμβολο, δίδαγμα χωρίς λόγια, καί τό ὅτι ὁ ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τόν λίθον τοῦ μνήματος.

Ἀνάπαυση ὁ λίθος - τό πιό βαρύ!

Ἀνάπαυση ψυχῆς ἡ ταφόπλακα - τό πιό καταθλιπτικό.

Ἀρχή νέας θεώρησης γιά τόν θάνατο καί γιά τόν κόσμο ὁλόκληρο, ἡ πλάκα τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ.

Χαρά καί εἰρήνη μιά ταφόπλακα, πού ὅποιος μέχρι τότε τήν ἔφερνε στόν νοῦ του, τόν ἔπιανε ψυχοπλάκωμα. Γιατί ὁ τάφος ἐκεῖνος ἄνοιξε καί ἐπήγασε ζωή! Ἔγινε πηγὴ ζωῆς· αἰώνιας ζωῆς.

Καλότυχος, λοιπόν, ὅποιος πάει καί κάθεται μαζί μέ τόν ἄγγελο, κοντά στόν ἄγγελο, δίπλα στόν ἄγγελο, σέ ἐκεῖνον τόν λίθο, στόν λίθο τοῦ μνήματος τοῦ Χριστοῦ.

4. Χῶρος σκυθρωπότητας θεωρεῖται ὁ τάφος. Σέ ὅλο τόν κόσμο. Χῶρος πίκρας. Χῶρος κατάθλιψης. Μαυρίλα ὁ θάνατος. Ὅλα γύρω του σκοτεινά. Αὐτή εἶναι ἡ κατάσταση δίπλα σέ τάφο!

Ἀλλά τό πρόσωπο τοῦ ἀγγέλου πού ἐκάθισε στόν λίθο τοῦ μνήματος τοῦ Κυρίου, δέν ἦταν σκυθρωπό· ἦταν σάν ἀστραπή· ἔλαμπε σάν ἀστραπή. Ἀπό χιλιάδες μέτρα μακρῶ! Καί τό ἔνδυμά του ἦταν λευκό σάν χιόνι. Καί οἱ στρατιῶτες πού «πληρωμένοι» ἀπό τούς Γραμματεῖς καί Ἀρχιερεῖς τῶν Ἑβραίων φρουροῦσαν τό μνημεῖο, ἔτρεμαν ἀπό τόν φόβο τους καί εἶχαν γίνει σάν νεκροί (Ματθ. 28,3-4)!

Γιά νά μάς δώσει νά κταλάβωμε, ὅτι ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ζωή καί δύναμη· εἶναι χαρά καί ἐλπίδα.

5. Μά εἶναι γνωστό, ὅτι τά σύμβολα θέλουν ἐξήγηση. Δέν τά καταλαβαίνει - δέν μπορεῖ νά καταλάβει - ὁ κάθε ἀνυποψίαστος. Καί, ὅπως εἶδαμε, οἱ μυροφόρες γυναῖκες, παρ' ὅτι ἅγιες, ἦταν τότε ἐντελῶς ἀνυποψίαστες. Δικαιολογημένα. Γυναῖκες, πλάσματα ἀδύνατα, ἐτρόμαξαν. Καί ὄχι ἀπλᾶ ἐτρόμαξαν. Τίς κατάλαβε τρόμος καί ἔκτσασις. Οὔτε καρδιά εἶχαν, οὔτε μυαλό, νά καταλάβουν, τί μήνυμα ἔδινε στόν κόσμο τό γεγονός, ὅτι στήν ταφόπλακα τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ, ἦταν τώρα καθισμένος ἕνας ἀστραπόμορφος ἄγγελος!

Σέ τέτοιες περιπτώσεις χρειάζεται κάποιος νά παρεμβῆ, νά πάρει τόν λόγο, νά ἐξηγήσει καί νά ἀναλύσει τό σύμβολο! Καί στήν περίπτωση αὐτή παρεμβαίνει ὁ ἴδιος ὁ ἄγγελος.

β. Παρεμβαίνει ὁ ἄγγελος.

1. Ἀπό τήν μιά μεριά, οἱ ἄνδρες νυχτοφύλακες νεαροί στρατιῶτες ἔχουν καταντήση ἀπό τό φόβο σάν νεκροί. Καί ἀπό τήν ἄλλη, οἱ ἅγιες μυροφόρες αὐτό τό βλέπουν. Καί τό θερμομέτρο τοῦ φόβου καί τρόμου τους ἀναβαίνει κατακόρυφα.

Ἄκριβῶς γι' αὐτό, παρεμβαίνει ὁ ἄγγελος καί τούς λέγει:

- «Μή φοβεῖσθε ὑμεῖς· οἶδα γάρ, ὅτι Ἰησοῦν τόν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε». Δηλαδή. Μή φοβεῖσθε σεῖς! Τό ξέρω. Σεῖς ψάχνετε νά βρῆτε τόν ἐσταυρωμένο Ἰησοῦ! Κάποιοι ἄλλοι, οἱ στρατιῶτες πού φρουροῦσαν τόν τάφο, τό βλέπετε, μόλις μέ εἶδαν, ἀπό τόν φόβο «ἐσείσθησαν»· καί ἔγιναν σάν νεκροί! Σεῖς, μή φοβεῖσθε. Σεῖς νά χαίρεσθε, πρέπει:

2. Ἡ ἀνάσταση Του πρέπει νά μᾶς γεμίζει χαρά καί ἐλπίδα.

Σέ ἓνα τροπάριο, πού τό ψάλλομε στίς 2 Ἰανουαρίου, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός λέγει στόν φίλο καί ἠγαπημένο Του·

- Ἰωάννη Βαπτιστά, ὁ ἐν μήτρα γυνώρισας Με, ἐν ποταμῷ Μοι διακόνησον.

Ἐκτείνας τήν χεῖρα σου, ἄψαι τῆ παλάμη τῆς κορυφῆς Μου τῆς ἀχράντου. Καί, ὅταν ἴδης τά ὄρη τρέμοντα καί τόν Ἰορδάνην ἐπαναστρεφόμενον, σύν τούτοις βόησον: Ὁ σαρκωθείς ἐκ Παρθένου εἰς ἡμῶν σωτηρίαν, Κύριε, δόξα Σοι.

Δηλαδή.

Ἰωάννη Βαπτιστά, σύ πού Μέ κατάλαβες τότε, πού ἀκόμη ἦσουν στήν μήτρα τῆς μάνας σου καί Ἐγώ στήν κοιλιά τῆς δικῆς Μου, μή Μοῦ προβάλλεις ἀντιρρήσεις τώρα! Κάνε ἐκεῖνο πού σοῦ λέγω· Ἄπλωσε τό χέρι σου. Βάλε το ἐπάνω στό κεφάλι Μου. Τό ξέρω. Μόλις θά γίνει αὐτό, θά ἀρχίσουν τά βουνά νά τρέμουν· καί ὁ Ἰορδάνης θά στραφῆ ὀπίσω, βλέποντας χέρι ἀνθρώπου, σάν γιά νά δώσει εὐλογία, ἐπάνω στό κεφάλι Ἐκείνου, πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς εὐλογίας καί τῆς χάρης. Ἀλλά ,μή φοβεῖσαι. Δέν ἦλθα νά καταστρέψω τόν

κόσμο. Ούτε νά τόν τιμωρήσω. Νά τόν σώσω ἦλθα. Κατανόησε τό μυστήριο. Καί ἔνωσε καί σύ τήν φωνή σου μέ τόν Ἰορδάνη καί μέ τά ὄρη· καί φώναξε: Κύριε, ἔγινες ἄνθρωπος γιά μᾶς, γιά νά μᾶς σώσεις. Κύριε, γεννήθηκες ἀπό τήν Παρθένο γιά μᾶς, γιά νά μᾶς σώσεις. Κύριε, ὅλα ὅσα ἔκαμες τά ἔκαμες γιά μᾶς, γιά νά μᾶς σώσεις. Τό καταλάβαμε. Τό κατανοήσαμε. Σέ εὐχαριστοῦμε. Δόξα Σοι!...

Τό τροπάριο αὐτό σ' ἐμᾶς λέγει:

- Ἔχετε πίστη καί ἐμπιστοσύνη στόν Χριστό. Εἶναι ὁ Σωτήρας μας. Ἦλθε στήν γῆ γιά μᾶς. Καί ὅλα, ὅσα ἔκαμε καί ἔπαθε, τά ἔκαμε καί τά ἔπαθε γιά μᾶς.

3. Τόν Ἰησοῦν ζητεῖτε; Μή φοβεῖσθε!

Ξέρετε, τί λέει μέ τά λόγια αὐτά στίς μυροφόρες ὁ ἄγγελος;

-Σᾶς καμαρώνω! Σᾶς θαυμάζω! Ὅχι γιά τήν κορμοστασιά σας. Ὅχι γιά τήν ὁμορφιά σας. Ὅχι γιά τήν γοητεία σας. Γιά τό μυαλό σας, σᾶς καμαρώνω. Γιατί ἔχετε σοφία· σοφία Θεοῦ.

Ἡ μεγαλύτερη σοφία στόν ἄνθρωπο εἶναι, νά ψάχνει γιά τόν Χριστό· καί νά πιστεύει στήν ἀνάσταση καί στήν αἰώνια ζωή.

4. Ἐρώτησε ὁ ἄγγελος:

-Ποῖον ζητεῖτε; Τόν Ἰησοῦν; «Οὐκ ἔστιν ὧδε» (Μαρκ. 16,6). Δέν εἶναι πιά ἐδῶ. Δέν εἶναι πιά στόν τάφο. Ἀναστήθηκε. Βγήκε.

-Καί ποῦ εἶναι τώρα;

-Εἶναι ἐκεῖ. Ἐκεῖ ἐπάνω. Ψηλά· Ἀνήλθε. Στόν Οὐρανό. ΓΙΑ ΜΑΣ. Γιά νά μᾶς ἐτοιμάσει ΤΟΠΟ. Καί κάθεται τώρα. Στά δεξιά τοῦ ΠΑΤΕΡΑ. ΓΙΑ ΜΑΣ. Καί περιμένει. Νά ἔλθει ἡ ὥρα. Καί γιά μᾶς. Γιά νά ἔλθει πάλι. Νά μᾶς παραλάβει. ΚΟΝΤΑ ΤΟΥ. ΜΑΖΙ ΤΟΥ. ΣΤΗΝ ΔΟΞΑ ΤΟΥ. ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ.

Αὐτός εἶναι ὁ πόθος τοῦ Κυρίου μας γιά μᾶς.

Νά μᾶς πάρει κοντά Του. Γιά νά εἴμαστε γιά πάντα κοντά Του.

Γιά νά ἔχωμε αἰώνια χαρά καί αἰώνια ζωή. ΚΟΝΤΑ ΤΟΥ. ΚΑΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΟ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ.

* * *

Συμπέρασμα.

Ἡ μιά ἐπάνω στήν ἄλλη ἔφθαναν οἱ πληγές τοῦ Φαραώ. Προσπαθοῦσε ὁ Θεός, νά σπρώξει ἕναν ἄνθρωπο, πού πίστευε τόν ἑαυτό του μυαλωμένο καί σοφό, σέ σκέψεις σωστές· σέ ἐπίγνωση· ἀλλά κάθε φορά ὁ Φαραώ τό εὔρισκε καί «λογικό» καί «σωστό», νά μένει στό δικό του! Γιατί, ὅπως τό εἶπε καί τό παρατήρησε ὁ ἴδιος ὁ Θεός:

«Αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν μέ ἐντρέπεται καθόλου» (Ἐξοδ. 11,3)! Δέν τοῦ περνάει ἀπό τόν νοῦ, οὔτε τί εἶμαι ἐγώ· οὔτε τί εἶναι αὐτός!

Ἔτσι μέ ἐντολή τοῦ Κυρίου, ἦλθε στήν Αἴγυπτο μιά νέα παράξενη πληγή.

Ἐγινε στή γῆ Αἰγύπτου σκότος ψηλαφητό. Σκότος, γνόφος καί θύελλα ἐπί τρεῖς ἡμέρες. Σκοτάδι τόσο πηκτό, πού ἐπί τρεῖς ἡμέρες δέν μπόρεσε κανείς νά ἰδεῖ τόν διπλανό του! Καί ἔμειναν τρεῖς ἡμέρες στά κρεββάτια τους!

Ἀλλά αὐτό ἴσχυε μόνο γιά τούς Αἰγυπτίους. Ἐκεῖ πού ζοῦσαν οἱ Ἑβραῖοι, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, ἦταν ἀπλετο φῶς. Τόσο φῶς, πού ἔκαναν χωρίς καμμιά δυσκολία ὅλες τίς δουλειές τους (Ἐξοδ. 10, 21-23).

Ἀλήθεια! Τί παράδοξα τά ἔργα τοῦ Θεοῦ!

Κάτι τό ἀνάλογο συμβαίνει καί μέ τό φῶς τῆς ἀναστάσεως.

Ἀπό αὐτό τό φῶς οἱ νοητοί Αἰγύπτιοι, ἐκεῖνοι πού δέν προσδοκοῦν ἀνάσταση νεκρῶν, δέν ἔχουν ΟΥΤΕ ΑΧΤΙΔΑ.